

[Oda Christensen.]

36 Timers Arbejde om Ugen, der yderligere kan reduceres, og med Adgang til Ekstraarbejde. Det gør naturligvis, at de enkelte Lærere søger hen, hvor de kan faa en højere Løn. Skulde der endelig siges noget om dette Forhold, var det egentlig det, at Lærere, og Medhjælperere i det hele taget ved Forsorgsinstitutioner, burde være bedre lønnet end Lærere for de almindelige Børn, som der ikke er saa store Vanskeligheder med.

Saa gives der visse Inspektionstillæg, som i Øjeblikket ligger fra 220 til 330 Kr. Jeg vil ogsaa her henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister, om man ikke kunde forhøje dette Inspektionstillæg en Del. Jeg tror, det vilde give Lyst til Arbejdet og faa flere Lærere til at søge disse Stillinger.

Endelig er der Forstanderhustruernes Løn. I Dag lønnes en Forstanderhustru med 1200 Kr. plus 35 pCt. i Dyrtidstillæg, det giver altsaa 1600 Kr. Men fra dette Beløb trækkes 860 Kr., tilbage bliver 740 Kr. for Forstanderhustruens Arbejde, og det er efter min Mening en ganske uanstændig Betaling at byde et Menneske med et saa stort Ansvar for fremmede Folks Børn, som en Forstanderhustru jo har. Vi har mange — i hvert Fald adskillige — Eksempler paa, hvor dyrt det bliver, hvis Forstanderen bliver Enkemand og er nødt til at engagere fremmed Hjælp i Stedet for. Og det skulde jo ikke gerne være saadan, at en Forstanderhustru, der gaar op i sin Mands Arbejde med Liv og Sjæl og paa den Maade støtter Hjemmet alt, hvad hun kan, og derved gør en Gerning for disse Børn, som i saa høj Grad trænger til en Moder, skal have et ringere Udbytte af det end en tilfældigt engageret fremmed Hjælp. Jeg vil derfor meget anbefale, at man forhøjer denne Forstanderhustruløn klækkeligt.

Hvad angaar Lovforslaget om de forebyggende Børneinstitutioner, gaar det jo ud paa en Forlængelse af den gældende Lov. Jeg kan for saa vidt anerkende Rigtigheden af de Argumenter, der er fremført, som det sikkert paa nærværende Tidspunkt er umuligt, eller i hvert Fald vanskeligt, at sige, hvordan Loven virker, fordi den jo kun har virket saa kort, og det vil derfor være rimeligt, at man prolongerer den til 31. Marts 1948.

Jeg vil lige i Forbindelse med denne Lov rejse det Spørgsmaal, om man ikke kunde se med noget mere Velvilje paa Halvdagsbørnehaverne. Som Forholdene har udviklet sig i vort Land, tror jeg, at det, nu da vi lige har vedtaget et 2 000 Kr.s Skattefradrag for udeerhvervende gifte Kvinder, vil være af

overordentlig stor Betydning, hvis man kunde faa Børnene anbragt i Halvdagsbørnehaver. I Sverige har man ganske glimrende Institutioner af denne Art, og socialt tror jeg, det vil betyde meget mere end Heldagsbørnehaver, fordi det baade kræver meget af det enkelte Barn at være i Børnehave hele Dagen og kræver meget af Medhjælperen at give Barnet den rette individuelle Pleje — og det er jo Meningen, at Børn skal have individuel Pleje, en Pleje, som i det hele taget virker udviklende paa det enkelte Barn. Men det kan man langt bedre give Barnet, hvis man kun har det den halve Dag. Og een Ting til: disse Halvdagsbørnehaver er for største Delen befolket af Børn fra alle Samfundslag, og det mener jeg ogsaa er en meget stor Fordel, idet Børnene kan slibe hinanden af og lære hinanden visse Ting, hvad der socialt maa betyde meget.

Det kniber med at holde Standarden i disse Halvdagsbørnehaver, fordi Tilskuddene til dem er noget mindre end til Heldagsbørnehaver. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Arbejds- og Socialminister, om han ikke paa en eller anden Maade kunde ændre disse Tilskud, saa der blev Adgang til at oprette flere Halvdagsbørnehaver. Der er jo ikke noget i Vejen for, at man kan have 2 Hold Børn gaaende dør. Vi har i hvert Fald fra Sverige Bevis for, at man som Lærerinde kan have flere Børn under sig, naar man kun har dem den halve Dag.

Jeg kan paa mit Partis Vegne i det store og hele tilsige Ministeren vor velvillige Støtte til Lovforslagene.

Inger Merete Nordentoft: Den offentlige Kritik mod Børne- og Aandssvageforsorgen blev i 1940—41 saa stærk, at Arbejds- og Socialministeriet nedsatte et Undersøgelserudvalg, der allerede den 5. December 1941 afgav en Betænkning, hvorefter ingen kunde være i Tvivl om, at hele dette Omraade trængte til kraftige Reforme. Der blev da ogsaa omgaaende nedsat et Embedsmandsudvalg, som efter godt et Aars Arbejde afgav en Indstilling — den Indstilling, der danner Grundlaget for dette Lovforslag.

Siden har Offentligheden ventet paa et mærkbart Resultat, og i den Tid Offentligheden har ventet, er Forholdene paa de forskellige Opdragelseshjem ingenlunde blevet bedre. De vanskelige Aar har medført en Overbelægning mange Steder, som yderligere har forringet Forholdene paa Hjemmene. Den kritiske Indstilling ude i Befolkningen er ingenlunde blevet mindre, og den er efter min Mening i de aller, allerfeste Tilfælde fuldt berettiget. Det maa derfor hilses med